

rigtigst, om det saavidt muligt kunde lægges over til den Klasse af Befolkningen selv, der skal nyde Godt deraf, saa at de paa en Maade valgtes ud af deres egne Folk, der kom til at forestaa Uddelingen af Præmierne, hvis Regjeringen da vil modtage Pengene dertil; men saalænge Regjeringen og navnlig den ærede Sindenrigsminister ikke har udtalt sig, om han kan modtage disse Forslag, og paa hvilken Maade han har tænkt sig at anvende dem, skal jeg ikke nærmere tale om Uddelesmaaden. Men, som jeg alt har sagt, efterat dette Forslag er kommet frem, kan jeg i alt Fald ikke bringe det over mit Hjerte at stemme imod det, fordi det forekommer mig, at den Grundtanke, der ligger i Forslaget, at komme den Klasse til Hjælp, fra hvilken der i den senere Tid har lydt saa stærke Klager, denne Grundtanke om at hjælpe, understøtte og opmuntre den paa en saadan Maade, forekommer mig at fortjene Fremme. Det er maasse ogsaa andre af Vædringsforslagene, der kunde fortjene at fremmes; men det, jeg hidtil har talt om, forekommer mig at være det vigtigste og det, som bedst fortjener Fremme, idet det ikke alene er en Opmuntring for dem, man agter understøttede og opmuntrede, men det er tillige Staten selv, der kan nyde Godt deraf, det er Samfundet, der kan vente at faae en større aarlig Produktion ud af sin Jord, og det maa dog være en værdig Opgave ogsaa for Staten at hjælpe til, at enhver Plæt af vort lille Hæderlands Jordbund kan blive saa godt benyttet som muligt. Jeg tror, at dette er en god Bet derhen imod. — Det Forslag, der, næst efter det, jeg har omtalt, har tiltalt mig mest, er Forslaget under Nr. 8, hvor der foreslaas „til Hædersløn for Huslid og kvindelig Hushold“ 10,000 Rd., og ligeledes til „Hædersløn til Dynder for lang og god Tjeneste“ 10,000 Rd. med det dertil stillede Underændringsforslag fra to ærede Medlemmer, hvor der under den sidste Post foreslaas tilføjet, at denne Opmuntring ogsaa skulde gjælde for Folk af Haandværksklassen. Det er dette Forslag, der dernæst har min Sympathy, min Anerkjendelse, min Tilslutning, men det forekommer mig dog mindre vigtigt end det andet, navnlig fordi der, saavidt jeg

veed, allerede har dannet sig private Foreninger saavel her i Hovedstaden som ude paa Landet med det Formaal at belønne for lang, god og tro Tjeneste; jeg haaber, at det efterhaanden vil komme tilveie paa flere Steder, og jeg anerkjender, at det i det Hele taget vilde være det Duffeligste og heldigst, hvis den Slags Formaal kunde blive fremhjulpne ved private Foreninger, uden at det skulde behøve at udgaa her fra den lovgivende Forsamling. Men efterat det er kommet frem, tror jeg ogsaa, man maa være noget betænkelig ved at modsætte sig de af disse Forslag, hvori der i Forslagene selv ligger en sund Tanke. Det er nemlig, hvad det sidste Forslag angaar, med Tjenesteforholdene en beklagelig Erfaring, man gjør, at i vore Dage er Tjenestetiden si det Hele taget bleven meget kortere, Tjenestefolkene meget mere omflakkende og ustabile. Der er et Ordsprog, der siger: „Den Sten, der ofte ruller, samler intet Mos“, og det kan virkelig anvendes paa Tjenestetyendet, Haandværksfolk og lignende Klasser, der altfor tidt fliste Plads og ikke have Stadighed som i ældre Dage til at blive i eet og samme Forhold, hvilket gaar ud over dem selv. Ganste vist er der omvendt Andre, der ere saa fornuftige at blive paa samme Sted og saa heldige at finde Husbønder og Madmødre, at de kunne være tjente dermed — thi det maa jo erkjendes, at Skylden for den hyppige Ekstren lige saavel kan ligge hos de Foresatte som hos de Underordnede —, men det er iøvrigt jo vist, at de have den bedste Løn i sig selv, netop ved at blive i deres gode Tjenester, saa at det er et Spørgsmaal, om ikke de, der tjene længst paa eet Sted, allerede derved paa Forhaand have høstet den bedste Løn og det bedste Udbytte for dem selv. Smidlertid er der jo ingen anden Maade til at anerkjende det paa, end ved ogsaa netop at udmærke dem fremfor de Dvrigte. Hvad den førstnævnte Post her angaar, Hædersløn for kvindeligt Hushold, da forekommer det mig ogsaa at være en Opgave, der er værdig til Opmuntring og Understøttelse, thi Erfaringen viser, at det snare gaar tilbage i den Retning end fremad. Ganste vist har Husliden ikke nu den Betydning som tidligere, og det er et Spørgsmaal, om det er